

blive formet, tror jeg, at den vil bringe den bedste Løsning, som tænkes kunde under de forhaandenværende Forhold.

Hvad Spørgsmaalet om Fradrag ved Ansættelse i Statstjeneste angaar, spiller det neppe saa stor en Rolle. De Regler, § 10 stiller op, svarer nøjagtigt til Reglerne i den tidligere gældende tyske Lovgivning.

I § 11 fastslaas det, at alle Krav skal anmeldes inden et Aar efter denne Lovs Ikrafttræden. Det er en Bestemmelse, som har ret stor Betydning. Der findes i den tyske Lovgivning en Bestemmelse om, at Invalider, som ikke har lidt nogen egentlig Krigsbeskadigelse, men en Tjenestebeskadigelse — altsaa de, der, som jeg nævnte før, er blevet beskadiget eller syge i Garnisonerne —, skal anmelden deres Krav inden 2 Aar efter Hjemsendelsen; i modsat Fald forældes Kravet. Dette har ført til, at Invalidenævnet i mange Grænsetilfælde, hvor det var vanskeligt at konstatere, om vedkommende havde en Tjenestebeskadigelse eller en Krigsbeskadigelse, har maattet afvise Sagen paa Grund af Forsømmelse med Hensyn til Fristens Overholdelse. Jeg har stadig betragtet dette som en meget uheldig Bestemmelse og er glad ved, at disse Sager nu kan faa en saglig Bedømmelse. At man for saadanne Krav, der anmeldes paa et senere Tidspunkt end et Aar efter denne Lovs Ikrafttræden, paalægger Ansøgeren en stærkere Bevisbyrde end den normale, finder jeg kun naturligt.

Bestemmelsen om Sygehjælp har Finansministeren allerede udtalt sig ret udførligt om. Her var et af de Steder, hvor der følte ligesom en lidt forkert Opfattelse af Spørgsmaalet, idet Sygehjælp var løstrevet fra den almindelige Invalidforsørgelse og lagt over paa Kommunerne. Det kan naturligvis undskyldes ved, at man paa det Tidspunkt, da Loven af 15. December 1920 om Sygehjælp for militære Invalider blev vedtaget, savnede Erfaring. Jeg er glad ved, at disse Ubekvemmeligheder og den kostbare Ordning, som den Gang blev indført, nu vil kunne undgaas, idet den foreslaaede Ordning forhaabentlig vil blive forsvareligere, baade for Staten og for Invaliderne, og samtidig give en betydelig billigere Administration.

Omfanget af Sygehjælpen er jo i det væsentlige det samme som efter Loven af 15. December 1920. Jeg skal dog bemærke, at der er indført en Bestemmelse, som jeg tillægger ikke ringe Betydning, hvorefter der, hvis en Invalid ikke vil efterkomme en Anmodning fra Nævnet om hans Ind-

læggelse paa en Helbredelsesanstalt, hvorved der kunde skaffes Helbredelse for hans Sygdom eller i det mindste Lindring eller Forebyggelse af Forværring — jeg tænker her navnlig paa Indlæggelse paa Sanatorier og lignende Anstalter —, kan finde en Inddragelse eller Reduktion af hans Rente Sted. Jeg haaber, at denne Bestemmelse ikke vil blive praktiseret, men at alene det, at den findes, vil have sin store Betydning.

Der er ogsaa et andet Forhold, som ordnes i den Afdeling af Lovforslaget, der omhandler Sygehjælp, et Forhold, som hidtil har medført store Vanskeligheder, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Renteforsørgelse der skal betales under Indlæggelse paa Helbredelsesanstalt. Loven siger jo, at den Sygebehandling, de militære Invalider faar paa Grund af deres militære Invaliditet, er Sygekassen uvedkommende; den udredes af Staten og af Staten alene. Naar nu en Mand, hvis Invaliditet i og for sig kunde berettigede til Oppebærelse af Invalidrente, bliver indlagt paa en Helbredelsesanstalt, er det en Selvfølge, at hans Invaliditet derved stiger. Invalidenævnet har hidtil hjulpet sig i saadanne Tilfælde ved at tilkende vedkommende en Rente af 100 pCt. for den Tid, han var indlagt. Jeg ved, at det er Haartrækkeri overfor de gældende Bestemmelser, men der har ikke været anden Vej at gaa. Nu foreslaas det, at der — i Lighed med den Stilling, Sygekassemedlemmer faar, naar de bliver uarbejdsdygtige — ved Indlæggelse af en Invalid paa en Helbredelsesanstalt i Stedet for Rente udbetales Dagpenge.

Jeg er glad over og skal ogsaa takke Finansministeren meget, fordi han har været saa imødekommende overfor de Synspunkter, som er kommet frem fra Invalidernes Side, navnlig med Hensyn til, at Efterladteforsørgelse ikke bliver gjort afhængig af Trang. Jeg tror ikke, at det i Praksis vil betyde saa meget, idet jeg mener, at de fleste Invalider, som er blevet saaret til Døde, eller hvis Krigsskade har været dødelig, nu næsten maa antages at være gaaet bort, saa at der neppe kan regnes med, at et overvældende stort Antal Enker efter saadanne fremtidig vil komme frem til Forsørgelse. Samtidig vilde det jo være ganske unaturligt, om man tog de allerede tiltænkte Enkerenter op til Revision og begyndte at undersøge, om de paagældende er trængende eller ikke. Jeg mener, at det, som tidligere har været Ret, bør være Ret ogsaa i